

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 26 listopada 2010 r. (30.11)
(OR. en)**

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2010/0064 (COD)**

16958/10

**DROIPEN 139
JAI 998
CODEC 1386**

NOTA

Od: Prezydencja

Do: Coreper/Rada

Nr poprz. dok.: 16372/10 DROIPEN 132 JAI 968 CATS 92 CODEC 1272

Nr wniosku 8155/10 DROIPEN 29 JAI 269

Kom:

Dotyczy: Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, uchylającej decyzję ramową 2004/68/WSiSW

I. WPROWADZENIE

W dniu 29 marca 2010 r. Komisja przedłożyła Radzie wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, uchylającej decyzję ramową 2004/68/WSiSW.¹

Wniosek ten był oparty na Konwencji Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych² i na decyzji ramowej Rady 2004/68/WSiSW dotyczącej zwalczania seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej.³

¹ Dok. 8155/10 DROIPEN 29 JAI 269.

² CETS nr 201 sporządzona w Lanzarote 25 października 2007 r. (Konwencja z Lanzarote).

³ Dz.U. L 13, s. 44

Proponowana dyrektywa została omówiona na posiedzeniu Grupy Roboczej ds. Prawa Karnego Materialnego. Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych przeanalizowała art. 1–13 (oprócz art. 10) wniosku na posiedzeniu w dniu 8 października 2010 r.

Prezydencja uważa, że tekst projektu dyrektywy, w wersji przedstawionej w załączniku do niniejszej noty, stanowi zrównoważony kompromis z myślą o osiągnięciu ogólnego podejścia do tego tekstu na posiedzeniu Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniach 2–3 grudnia 2010 r.

Tekst proponowanego instrumentu jest przedmiotem zastrzeżeń parlamentarnych zgłoszonych przez delegacje IE, LT i UK.

Komisja podtrzymuje kilka zasadniczych zastrzeżeń do zmian wprowadzonych przez Radę z myślą o przyszłych dyskusjach z Parlamentem Europejskim¹. Zastrzeżenia Komisji nie są uwzględnione w konkretnych przypisach do aktualnego tekstu.

Coreper/Rada proszone są o rozważenie ostatnich nierozstrzygniętych kwestii przedstawionych w tekście i poparcie projektu dyrektywy z myślą o osiągnięciu podejścia ogólnego do tego projektu instrumentu i o jak najszybszym rozpoczęciu negocjacji z Parlamentem Europejskim.

¹ Zastrzeżenia te odnoszą się – w szczególności, lecz nie wyłącznie – do zmian w stosunku do wniosku Komisji wprowadzonych w przepisach dotyczących: wymiaru sankcji, klauzuli o niekaraniu dzieci będących ofiarą wykorzystania seksualnego, środków polegających na pozbawieniu praw i wprowadzenia w życie tych środków w całej UE, jurysdykcji ekstraterytorialnej, zwalczania dziecięcej turystyki seksualnej, doradztwa i zastępstwa prawnego dla osób pokrzywdzonych oraz blokowania stron internetowych zawierających pornografię dziecięcą.

2010/0064 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, uchylająca decyzję ramową 2004/68/WSiSW

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 2 i art. 83 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą³,

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

³ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Niegodziwe traktowanie w celach seksualnych i wykorzystywanie seksualne dzieci, w tym pornografia dziecięca, stanowią poważne pogwałcenie praw podstawowych, w szczególności praw dziecka do ochrony i opieki niezbędnych dla jego dobra, przewidzianych w Konwencji o prawach dziecka ONZ i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (2) Pornografia dziecięca, czyli obrazy przedstawiające niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych, oraz inne szczególnie poważne formy niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci są zjawiskiem występującym coraz częściej i rozprzestrzeniającym się przez wykorzystanie nowych technologii i Internetu.
- (3) Decyzja ramowa Rady 2004/68/WSiSW dotycząca zwalczania seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej¹ zbliża ustawodawstwa państw członkowskich z myślą o kryminalizowaniu najgroźniejszych form niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci, rozszerzenia jurysdykcji krajowej i zapewnienia pokrzywdzonym minimalnego poziomu pomocy. Decyzja ramowa Rady 2001/220/WSiSW w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym² ustanawia pakiet praw przysługujących pokrzywdzonym w postępowaniu karnym, w tym prawo do ochrony i odszkodowania. Ponadto dzięki przyjęciu decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów³ ułatwiona zostanie koordynacja ścigania przypadków niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej.

¹ Dz.U. L 13 z 20.1.2004, s. 14.

² Dz.U. L 82 z 22.3.2001, s. 1.

³ Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 42.

- (4) Zgodnie z art. 34 Konwencji o prawach dziecka ONZ państwa będące stronami zobowiązują się chronić dzieci przed wszelkimi formami niegodziwego traktowania w celach seksualnych. Protokół fakultatywny ONZ do Konwencji praw dziecka w sprawie handlu dziećmi, prostytutkami i dziećmi pornografii oraz w szczególności Konwencja Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych¹ są ważnymi dokonaniemami w procesie pogłębiania współpracy międzynarodowej w tej dziedzinie.
- (5) Poważne przestępstwa, takie jak wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca, wymagają kompleksowego podejścia obejmującego ściganie przestępców, ochronę pokrzywdzonych dzieci oraz zapobieganie tym zjawiskom. Sprawą nadrzędną przy podejmowaniu jakichkolwiek środków służących zwalczaniu tych przestępstw musi być najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej oraz Konwencją o prawach dziecka przyjętą przez ONZ. Decyzję ramową 2004/68/WSiSW należy zastąpić nowym instrumentem, który zapewni takie kompleksowe ramy prawne służące realizacji powyższego celu.
- (5a) Przy przyjmowaniu prawodawstwa dotyczącego prawa karnego materialnego UE powinna dopilnować, by to ogólne prawodawstwo było spójne, w szczególności pod względem wymiaru sankcji. W świetle Traktatu z Lizbony należy uwzględnić konkluzje Rady z kwietnia 2002 roku w sprawie podejścia, które należy stosować w odniesieniu do zbliżania wymiaru sankcji; w konkluzjach tych określono cztery poziomy sankcji. Ponieważ niniejsza dyrektywa dotyczy wyjątkowo dużej liczby różnych przestępstw, wymaga – w celu odzwierciedlenia odmiennej wagi tych przestępstw – większego zróżnicowania pod względem wymiaru sankcji w porównaniu z tym, które zwykle powinno się przewidzieć w aktach prawnych UE.

¹ Konwencja Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych, sporządzona w Lanzarote 25 października 2007 r., Seria traktatów Rady Europy nr 201.

- (6) Poważne formy niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci powinny podlegać skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym karom. Dotyczy to zwłaszcza nowych, ułatwianych przez stosowanie technologii informacyjno-komunikacyjnej, form niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci. Należy również doprecyzować definicję pornografii dziecięcej przez zbliżenie jej do definicji zawartej w instrumentach międzynarodowych.
- (6a) Sama niepełnosprawność nie powoduje automatycznie niemożności wyrażenia zgody na kontakty seksualne. Należy jednak kryminalizować wykorzystywanie takiej niepełnosprawności w celu podjęcia czynności seksualnych z udziałem dziecka.
- (6aa) Maksymalny wymiar kary pozbawienia wolności przewidziany w niniejszej dyrektywie za przestępstwa związane z niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych powinien mieć zastosowanie do czynności seksualnych będących groźnymi formami niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych.
- (6ab) W celu uzyskania maksymalnego wymiaru kary pozbawienia wolności przewidzianego w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do przestępstw związanych z wykorzystywaniem seksualnym, państwa członkowskie mogą łączyć – uwzględniając swoje prawo krajowe – kary pozbawienia wolności odnoszące się do przestępstw związanych z niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych przewidziane w ustawodawstwie krajowym.
- (6b) Świadome uzyskiwanie dostępu do pornografii dziecięcej za pomocą technologii informacyjno-komunikacyjnej powinno być kryminalizowane. Daną osobę można pociągnąć do odpowiedzialności, jeżeli zamierza ona wejść na stronę zawierającą pornografię dziecięcą, wiedząc, że takie treści się tam znajdują. Nie należy nakładać kar na osoby, które nieumyślnie wejdą na strony zawierające pornografię dziecięcą. Umyślność przestępstwa można ustalić w szczególności na podstawie stwierdzenia, że ma ono charakter powtarzalny lub popełnione zostało za pośrednictwem płatnego serwisu.

- (7) Niniejsza dyrektywa nie reguluje polityk państw członkowskich w odniesieniu do dobrowolnych czynności seksualnych, w których mogą brać udział dzieci i które można uznać za normalne odkrywanie seksualności w trakcie rozwoju człowieka, z uwzględnieniem różnych tradycji kulturowych i prawnych oraz nowych form nawiązywania i utrzymywania kontaktów wśród dzieci i nastolatków, w tym z zastosowaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych. Kwestie te nie mieszczą się w zakresie zastosowania niniejszej dyrektywy. W odniesieniu do tych kwestii to państwa członkowskie określają, co należy, a czego nie należy uznać za przestępstwo.
- (7a) Państwa członkowskie powinny wprowadzić do prawa krajowego okoliczności obciążające – zgodnie z przepisami dotyczącymi okoliczności obciążających istniejącymi w ich systemie prawnym – i powinny zapewnić sędziom skazującym przestępców możliwość uwzględniania tych okoliczności, z tym że wykorzystywanie ich przez sędziów nie jest obowiązkowe. Państwa członkowskie nie powinny wprowadzać tych okoliczności do ustawodawstwa krajowego, jeżeli są one nieistotne ze względu na charakter danego przestępstwa. W odniesieniu do wszystkich przestępstw wymienionych w niniejszym akcie prawnym należy ocenić na poziomie krajowym istotność różnych okoliczności obciążających przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
- (7aa) Należy zapobiegać wtórnej wiktymizacji ofiar przestępstw, o których mowa w niniejszej dyrektywie. W państwach członkowskich, w których na mocy krajowego prawa karnego lub innego prawa krajowego prostytutka lub udział w pornografii są karalne, powinno być możliwe odstępianie od ścigania lub nakładania sankcji na mocy tych praw, w przypadku gdy dane dziecko dopuściło się wspomnianych czynów jako ofiara wykorzystywania seksualnego lub gdy zostało zmuszone do udziału w pornografii dziecięcej.
- (7b) Niniejsza dyrektywa, jako instrument zbliżania przepisów prawa karnego, wprowadza wymiary sankcji, jakie należy stosować, bez uszczerbku dla szczególnych polityk karnych państw członkowskich w stosunku do przestępców będących dziećmi.
- (7c) (...)

- (8) Należy ułatwić prowadzenie dochodzeń w sprawie przestępstw i wnoszenie aktów oskarżenia w ramach postępowania karnego, z uwagi na trudności, jakie pokrzywdzone dzieci mają z ujawnieniem faktu ich niegodziwego traktowania, oraz z uwagi na anonimowość przestępców w cyberprzestrzeni. Aby zapewnić skuteczne prowadzenie dochodzeń w sprawie przestępstw, o których mowa w niniejszej dyrektywie, i skuteczne ściganie takich przestępstw, wszczęcie postępowania nie powinno – co do zasady – zależeć od złożenia zawiadomienia lub skargi przez ofiarę. Długość wystarczającego okresu na ściganie przestępstwa powinna zostać określona zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa krajowego.
- (8a) Osobom odpowiedzialnym za prowadzenie dochodzeń w sprawie tych przestępstw i za ich ściganie należy udostępnić skuteczne narzędzia dochodzeniowe. Narzędzia te mogą obejmować: przechwytywanie informacji w sieciach telekomunikacyjnych, niejawni nadzór, w tym nadzór elektroniczny, monitorowanie rachunków bankowych i inne dochodzenia finansowe, z uwzględnieniem między innymi zasady proporcjonalności (...) oraz (...) charakteru i wagi przestępstwa będącego przedmiotem dochodzenia. W stosownych przypadkach i zgodnie z prawem krajowym takie narzędzia powinny także obejmować możliwość posługiwania się przez organy ścigania fałszywą tożsamością w Internecie¹.
- (8b) Państwa członkowskie powinny zachęcać wszelkie osoby, które wiedzą o wykorzystywaniu seksualnym dziecka lub niegodziwym traktowaniu go w celach seksualnych lub podejrzewają popełnienie takich czynów, by zawiadomiły o tym fakcie właściwe służby. W gestii państw członkowskich leży określenie właściwych organów, które można powiadamiać o takich podejrzaniach. Te właściwe organy nie powinny być ograniczone wyłącznie do służb odpowiedzialnych za ochronę dzieci czy odnośnych służb socjalnych. Wymóg, by podejrzenie było „w dobrej wierze” ma służyć zapobieganiu sytuacjom, w których powoływano by się na ten przepis przy wysuwaniu, w złych zamiarach, oskarżeń dotyczących faktów całkowicie wyimaginowanych i niezgodnych z prawdą.
- (9) Należy zmienić normy jurysdykcyjne, tak by osoby z Unii Europejskiej dopuszczające się niegodziwego traktowania w celach seksualnych lub wykorzystywania seksualnego dzieci były ścigane, nawet jeżeli popełnią przestępstwo poza Unią Europejską, w szczególności w ramach tak zwanej turystyki seksualnej.

¹ Delegacja AT zgłosiła zastrzeżenie weryfikacji.

- (10) Należy podjąć środki na rzecz ochrony pokrzywdzonych dzieci w celu najlepszego zabezpieczenia ich interesu, uwzględniając ocenę ich potrzeb. W przypadkach gdy na czas dochodzenia lub postępowania karnego należy wyznaczyć specjalnego przedstawiciela dla pokrzywdzonego dziecka, taką rolę może również odgrywać osoba prawna, instytucja lub organ. (...) Ponadto pokrzywdzone dzieci, które przedstawiają swoją sprawę właściwym organom, powinny być chronione przed karami wynikającymi na przykład z krajowych przepisów dotyczących (...) prostytutki. Poza tym udział pokrzywdzonych dzieci w postępowaniu karnym nie powinien być źródłem dodatkowych traumatycznych przeżyć wynikających z przesłuchań lub kontaktu wzrokowego ze sprawcami.
- (10a) Decyzja ramowa Rady 2001/220/WSiSW z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym¹ ustanawia pakiet praw przysługujących pokrzywdzonym w postępowaniu karnym, w tym prawo do ochrony i odszkodowania. Ponadto dzieciom będącym ofiarami niegodziwego traktowania w celach seksualnych, wykorzystywania seksualnego i pornografii dziecięcej należy zapewnić dostęp do doradztwa prawnego i – zgodnie z rolą ofiary w danym systemie wymiaru sprawiedliwości – do zastępstwa prawnego, w tym także w celu dochodzenia odszkodowania. Taką pomoc prawną w celu dochodzenia odszkodowania mogą świadczyć również właściwe organy. Doradztwo prawne ma umożliwić ofiarom uzyskanie informacji i porad na temat różnych dostępnych im rozwiązań. Doradztwo prawne powinno być zapewniane przez osobę, która przeszła odpowiednie przeszkolenie w dziedzinie prawa, ale która nie musi koniecznie być prawnikiem. Doradztwo prawne i – zgodnie z rolą ofiary w danym systemie wymiaru sprawiedliwości – zastępstwo prawne powinny być świadczone bezpłatnie, przynajmniej w sytuacjach gdy ofiara nie posiada wystarczających środków finansowych, w trybie zgodnym z procedurami wewnętrznymi obowiązującymi w państwach członkowskich.
- (10b) Państwa członkowskie powinny podejmować wszelkie niezbędne działania, by zapobiegać czynom związanym z propagowaniem niegodziwego traktowania w celach seksualnych oraz dziecięcej turystyki seksualnej lub by zakazać takich czynów. Można by rozważyć różne środki zapobiegawcze, takie jak na przykład: opracowanie i wprowadzenie w życie kodeksu postępowania czy mechanizmów samoregulacji w branży turystycznej, stworzenie kodeksu etyki i „znaków jakości” dla organizacji zajmujących się turystyką zwalczających dziecięcą turystykę seksualną lub prowadzących specjalną politykę w odniesieniu do tej formy turystyki.

¹ Dz.U. L 82 z 22.3.2001, s. 1.

- (10c) Aby zapobiegać wykorzystywaniu seksualnemu dzieci i ich niegodziwemu traktowaniu w celach seksualnych, należy proponować przestępcom seksualnym skierowane do nich programy lub środki interwencyjne. Te programy lub środki powinny charakteryzować się szerokim, elastycznym podejściem ukierunkowanym na aspekty medyczne i psychospołeczne oraz powinny być nieobowiązkowe. Te programy lub środki interwencyjne nie naruszają programów ani środków interwencyjnych nakazywanych przez właściwe organy wymiaru sprawiedliwości.
- (10d) Środki lub programy interwencyjne nie przysługują na zasadzie automatycznego prawa. To państwo członkowskie ma zdecydować, jakie środki lub programy interwencyjne są odpowiednie.
- (11) Aby zapobiec recydywie i zminimalizować to zjawisko, należy poddawać przestępców ocenie pod względem zagrożenia, jakie powodują, oraz pod względem potencjalnego ryzyka ponownego popełnienia przez nich przestępstw seksualnych przeciwko dzieciom. Sposób dokonywania takiej oceny – w tym rodzaj organu właściwego do zlecenia i przeprowadzania oceny lub moment, w trakcie postępowania karnego lub po jego zakończeniu, w którym ta ocena powinna się odbywać – a także sposób realizacji skutecznych programów lub środków interwencyjnych proponowanych w następstwie tej oceny powinny być spójne z wewnętrznymi procedurami państw członkowskich. Z myślą o tym samym celu, którym są zapobieganie recydywie i minimalizowanie tego zjawiska, należy udostępniać przestępcom, na zasadzie dobrowolności, skuteczne programy i środki interwencyjne. Te programy lub środki interwencyjne nie powinny kolidować z krajowymi systemami utworzonymi po to, by zapewnić leczenie osób cierpiących na zaburzenia psychiczne.
- (12) W odpowiednich przypadkach skazani przestępcy, ze względu na zagrożenie, jakie powodują, oraz potencjalne ryzyko ponownego popełnienia przez nich przestępstwa, powinni być, czasowo lub na stałe, pozbawiani możliwości wykonywania przynajmniej zawodowej działalności związanej z regularnym kontaktem z dziećmi. Aby zrealizować ten cel, pracodawcy przy rekrutowaniu osób na stanowisko wiążące się z regularnym kontaktem z dziećmi mają prawo do uzyskiwania informacji o wyrokach skazujących za przestępstwa seksualne przeciwko dzieciom odnotowanych w rejestrze karnym lub o istniejącym pozbawieniu praw. Sposób dostarczenia informacji, a także ich dokładną treść należy określić zgodnie z prawem krajowym.

(13) ¹Pornografia dziecięca, czyli obrazy przedstawiające niegodziwe traktowanie w celach seksualnych, to szczególny rodzaj treści, której nie można interpretować jako wyrażanie opinii. Aby zwalczyć to zjawisko, należy ograniczyć obieg materiałów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci przez utrudnienie sprawcom zamieszczania takich materiałów na publicznie dostępnych stronach internetowych. Konieczne są zatem działania służące usuwaniu takich treści u źródła i zatrzymaniu osób odpowiedzialnych za tworzenie, dystrybucję lub pobieranie obrazów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci. UE powinna, w szczególności przez intensywniejszą współpracę z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, dążyć do ułatwienia skutecznego usuwania przez organy państw trzecich stron internetowych zawierających pornografię dziecięcą utrzymywanych na ich terytorium. Jednakże pomimo takich wysiłków, usuwanie u źródła materiałów zawierających pornografię dziecięcą jest często niemożliwe, gdy oryginalne materiały znajdują się poza terytorium UE, ze względu na brak woli współpracy ze strony państwa, w którym znajdują się serwery, lub ze względu na to, że procedura prowadząca do usunięcia materiałów w danym państwie jest wyjątkowo długotrwała. Należy zatem ustanowić także mechanizmy blokowania dostępu z terytorium Unii do stron internetowych, w odniesieniu do których ustalono, że zawierają pornografię dziecięcą lub służą do jej rozpowszechniania. Można do tego wykorzystać odpowiednio różne mechanizmy, w tym mechanizmy ułatwiające właściwym organom sądowym lub policyjnym nakazanie takiej blokady czy też środki nieustawodawcze zachęcające dostawców usług internetowych do dobrowolnego opracowywania kodeksów postępowania i wytycznych w zakresie blokowania dostępu do takich stron internetowych i wspierające ich w tym zakresie. Zarówno w celu usuwania, jak i blokowania treści przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych, należy ustanowić i zacieśniać współpracę między organami publicznymi, w szczególności z myślą o tym, by krajowe wykazy stron internetowych zawierających materiały z pornografią dziecięcą były jak najbardziej kompletne, a także by zapobiec dublowaniu prac. Wszelkie inicjatywy w tym zakresie muszą uwzględnić prawa użytkowników końcowych, muszą być prowadzone z zastosowaniem obowiązujących procedur prawnych i sądowych oraz muszą być zgodne z europejską konwencją praw człowieka i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej. W ramach programu na rzecz bezpieczniejszego Internetu ustanowiono sieć telefonów interwencyjnych, której celem jest gromadzenie informacji oraz zapewnienie odpowiedniego zakresu sprawozdań dotyczących podstawowych rodzajów nielegalnych materiałów zamieszczanych online oraz wymiany tych sprawozdań.

¹ Delegacja LT zgłosiła zastrzeżenie parlamentarne do tego motywu, w odniesieniu do art. 21.

- (13a) Zgodnie z pkt 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa Rada powinna zachęcać państwa członkowskie do sporządzania – do własnych celów i w interesie Unii – oraz publikowania własnych tabel jak najdokładniej ilustrujących korelacje między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji.
- (14) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, czyli zwalczanie niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, nie może zostać w sposób wystarczający osiągnięty przez państwa członkowskie działające samodzielnie, ale ze względu na swoją skalę i skutki może zostać lepiej osiągnięty na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodne z zasadą pomocniczości, o której mowa w art. 3 i 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym drugim artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (15) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a zwłaszcza: zasadą poszanowania godności ludzkiej, zakazem tortur oraz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania, prawami dziecka, prawem do wolności i bezpieczeństwa, wolnością wypowiedzi i informacji, ochroną danych osobowych, prawem do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu oraz zasadami legalności i proporcjonalności kar do czynów zabronionych pod groźbą kary. Niniejsza dyrektywa zmierza w szczególności do zapewnienia pełnego poszanowania tych praw i musi w związku z tym zostać odpowiednio wdrożona.
- (16) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo i Irlandia notyfikowały chęć uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszej dyrektywy.

Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie minimalnych norm związanych z określaniem przestępstw kryminalnych i kar dotyczących niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci, pornografii dziecięcej i nagabywania dzieci dla celów seksualnych. Dyrektywa ta ma także służyć sprawniejszemu zapobieganiu tym przestępstwom i zwiększonej ochronie ich ofiar.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- (a) „dziecko” oznacza każdą osobę w wieku poniżej 18 lat;
- (aa) „wiek wystarczający do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych” oznacza osiągnięty przez dziecko wiek, poniżej którego zakazane jest – zgodnie z prawem krajowym – podejmowanie czynności seksualnych z jego udziałem;
- b) „pornografia dziecięca” oznacza:
 - (i) wszelkie materiały ukazujące dziecko uczestniczące w rzeczywistym lub symulowanym zachowaniu o wyraźnym seksualnym charakterze; lub
 - (ii) wszelkie ukazywanie organów płciowych dziecka w celach głównie seksualnych; lub
 - (iii) wszelkie materiały ukazujące osobę wyglądającą jak dziecko uczestniczącą w rzeczywistym lub symulowanym zachowaniu o wyraźnym seksualnym charakterze lub ukazywanie, w celach głównie seksualnych, organów płciowych takiej osoby; lub
 - (iv) realistyczne obrazy dziecka uczestniczącego w zachowaniu o wyraźnym seksualnym charakterze lub realistyczne obrazy organów płciowych dziecka, służące do celów głównie seksualnych;

- c) „prostytycja dziecięca” oznacza wykorzystywanie dziecka do czynności seksualnych, w ramach którego oferuje się lub obiecuje pieniądze lub inne formy zapłaty bądź wynagrodzenia w zamian za udział dziecka w czynnościach seksualnych, niezależnie od tego czy zapłata, obietnica lub wynagrodzenie przekazywane są danemu dziecku czy stronie trzeciej;
- d) „przedstawienie pornograficzne” oznacza zorganizowane, skierowane do publiczności, ukazywanie na żywo, w tym za pośrednictwem technologii informacyjno-komunikacyjnych:
 - (i) dziecka uczestniczącego w rzeczywistym lub symulowanym zachowaniu o wyraźnie seksualnym charakterze; lub
 - (ii) organów płciowych dziecka, w celach głównie seksualnych;
- e) „osoba prawna” oznacza każdy podmiot mający na mocy właściwego prawa osobowość prawną, z wyjątkiem państw lub organów publicznych wykonujących władzę państwową i z wyjątkiem publicznych organizacji międzynarodowych.

Artykuł 3

Przestępstwa związane z niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia karalności czynów umyślnych, o których mowa w ust. 2–5.
2. Doprowadzenie, w celach seksualnych, dziecka, które nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, do bycia świadkiem czynności seksualnych, nawet jeżeli samo nie musi w nich uczestniczyć, podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej jeden rok.
- 2a. Doprowadzenie, w celach seksualnych, dziecka, które nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, do bycia świadkiem niegodziwego traktowania w celach seksualnych, nawet jeżeli samo nie musi w nim uczestniczyć, podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej dwa lata.
3. Podejmowanie czynności seksualnych z udziałem dziecka, które nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej pięć lat.

4. Podejmowanie czynności seksualnych z udziałem dziecka, w przypadku gdy:
- (i) dochodzi do nadużycia uznanego stosunku zaufania, władzy lub wpływu na dziecko, podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej pięć lat, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, i co najmniej trzy lata, jeżeli dziecko przekroczyło ten wiek; lub
 - (ii) dochodzi do wykorzystania szczególnej bezbronności dziecka, zwłaszcza wynikającej z jego niepełnosprawności umysłowej lub fizycznej lub stosunku zależności, podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej pięć lat, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, i co najmniej trzy lata, jeżeli dziecko przekroczyło ten wiek; lub
 - (iii) dochodzi do użycia przymusu, przemocy lub groźby, podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej dziesięć lat, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, i co najmniej pięć lat, jeżeli dziecko przekroczyło ten wiek.
5. Użycie przymusu, przemocy lub groźby prowadzące do czynności seksualnych dziecka ze stroną trzecią podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej dziesięć lat, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, i co najmniej pięć lat, jeżeli dziecko przekroczyło ten wiek.

Artykuł 4

Przestępstwa związane z wykorzystywaniem seksualnym

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia karalności czynów umyślnych, o których mowa w ust. 2–6.
2. Doprowadzenie lub nakłanianie dziecka do udziału w przedstawieniach pornograficznych lub czerpanie z tego korzyści bądź inne wykorzystywanie dziecka do takich celów podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej pięć lat, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, lub co najmniej dwa lata, jeżeli dziecko przekroczyło ten wiek.

3. Użycie przymusu lub przemocy prowadzące do udziału dziecka w przedstawieniach pornograficznych lub użycie do takich celów gróźb w stosunku do dziecka podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej osiem lat, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, lub co najmniej pięć lat, jeżeli dziecko przekroczyło ten wiek.
- 3a. Świadoma obecność na przedstawieniach pornograficznych z udziałem dziecka podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej dwa lata, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, lub co najmniej jeden rok, jeżeli dziecko przekroczyło ten wiek¹.
4. Doprowadzenie lub nakłanianie dziecka do udziału w prostytucji dziecięcej lub czerpanie z tego korzyści bądź inne wykorzystywanie dziecka do takich celów podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej osiem lat, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, i co najmniej pięć lat, jeżeli dziecko przekroczyło ten wiek.
5. Użycie przymusu lub przemocy prowadzące do udziału dziecka w prostytucji dziecięcej lub użycie do takich celów gróźb w stosunku do dziecka podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej dziesięć lat, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, i co najmniej pięć lat, jeżeli dziecko przekroczyło ten wiek.
6. Podejmowanie czynności seksualnych z udziałem dziecka związane z korzystaniem z prostytucji dziecięcej podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej pięć lat, jeżeli dziecko nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, i co najmniej dwa lata, jeżeli dziecko przekroczyło ten wiek².

¹ Delegacje DE i EE zgłosiły zastrzeżenie do tego ustępu.

² Delegacja DE zgłosiła zastrzeżenie do tego ustępu.

Artykuł 5

Przestępstwa związane z pornografią dziecięcą

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia karalności czynów umyślnych, o których mowa w ust. 2–7, gdy są to czyny bezprawne.
2. Nabywanie lub posiadanie pornografii dziecięcej podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej jeden rok.
3. Świadome uzyskiwanie dostępu, za pośrednictwem technologii informacyjno-komunikacyjnej, do pornografii dziecięcej podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej jeden rok.
4. (...)
5. Dystrybucja, rozpowszechnianie lub przesyłanie pornografii dziecięcej podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej dwa lata.
6. Oferowanie, dostarczanie lub udostępnianie pornografii dziecięcej podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej dwa lata.
7. Produkcja pornografii dziecięcej podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej dwa lata.
8. Do państw członkowskich należy decyzja, czy niniejszy artykuł ma zastosowanie do przypadków związanych z pornografią dziecięcą, o których mowa w art. 2 lit. b) ppkt (iii), w których osoba wyglądająca jak dziecko w momencie przedstawienia miała w rzeczywistości co najmniej 18 lat.

9. Do państw członkowskich należy decyzja, czy ust. 2 i 7 mają zastosowanie do przypadków, w których ustalono, że materiał pornograficzny w rozumieniu art. 2 lit. b) ppkt (iv) został wyprodukowany przez producenta i znajduje się w jego posiadaniu wyłącznie do prywatnego użytku, w sytuacji, w której żaden materiał pornograficzny określony w art. 2 lit. b) ppkt (i)–(iii) nie został wykorzystany do celów jego wyprodukowania, i pod warunkiem że z czynem tym nie wiąże się żadne ryzyko, że materiał zostanie rozpowszechniony.

Artykuł 6

Nagabywanie dzieci dla celów seksualnych

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia karalności następującego czynu umyślnego:

Składanie za pośrednictwem technologii informacyjno-komunikacyjnej przez osobę dorosłą dziecku, które nie osiągnęło wieku wystarczającego do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, propozycji spotkania w celu popełnienia któregośkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 3 i art. 5 ust. 7, jeżeli następstwem tej propozycji były czyny służące doprowadzeniu do takiego spotkania, podlega karze pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej jeden rok.

Artykuł 7

Podżeganie, pomocnictwo i usiłowanie

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia karalności podżegania do popełnienia wszelkich przestępstw, o których mowa w art. 3–6, i pomocnictwa w popełnieniu tych przestępstw.
2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia karalności usiłowania popełnienia wszelkich przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 3–5, art. 4 ust. 2–3 i ust. 4–6 oraz art. 5 ust. 5–7.

Artykuł 8

Dobrowolne czynności seksualne

1. Do państw członkowskich należy decyzja, czy art. 3 ust. 2 i 3 ma zastosowanie do dobrowolnych czynności seksualnych między rówieśnikami o zbliżonym wieku i poziomie rozwoju psychofizycznego lub dojrzałości, o ile czynności te nie są związane z niegodziwym traktowaniem.
2. Do państw członkowskich należy decyzja, czy art. 4 ust. 3a ma zastosowanie do przedstawienia, które odbywa się w ramach dobrowolnych kontaktów, z udziałem dziecka, które osiągnęło wiek wystarczający do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, lub z udziałem rówieśników o zbliżonym wieku i poziomie rozwoju psychofizycznego lub dojrzałości, o ile czynności te nie są związane z niegodziwym traktowaniem ani wykorzystywaniem oraz o ile w zamian za przedstawienie pornograficzne nie są oferowane pieniądze lub inne formy zapłaty lub wynagrodzenia.
3. Do państw członkowskich należy decyzja, czy art. 5 ust. 2 i 7 ma zastosowanie do produkcji, nabywania lub posiadania materiałów z udziałem dzieci, które osiągnęły wiek wystarczający do wyrażenia zgody na udział w czynnościach seksualnych, gdy taki materiał został wyprodukowany przez daną osobę i znajduje się w jej posiadaniu za ich zgodą i służy wyłącznie do prywatnego użytku przez odnośną osobę, o ile czynności te nie są związane z niegodziwym traktowaniem.

Artykuł 9

Okoliczności obciążające

1. W zakresie, w jakim następujące okoliczności nie zostały jeszcze zaliczone do znamion przestępstw, o których mowa w art. 3–7, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by możliwe było, zgodnie z odnośnymi przepisami prawa wewnętrznego, uznanie następujących okoliczności za okoliczności obciążające w stosunku do odnośnych przestępstw, o których mowa w art. 3–7:
 - a) (...)

- b) przestępstwo popełniono na szkodę dziecka szczególnie bezbronnego, zwłaszcza ze względu na jego niepełnosprawność umysłową lub fizyczną lub ze względu na stosunek zależności;
- c) przestępstwo popełnił członek rodziny dziecka, osoba mieszkająca z dzieckiem lub osoba, która nadużyła swojej władzy;
- d) przestępstwo popełniło wspólnie kilka osób;
- e) przestępstwo popełniono w ramach organizacji przestępczej w rozumieniu decyzji ramowej 2008/841/WSiSW¹;
- f) sprawca został wcześniej skazany za przestępstwa o tym samym charakterze;
- g) sprawca celowo lub lekkomyślnie naraził życie dziecka;
- h) przestępstwo popełnione zostało z użyciem poważnej przemocy lub wyrządziło dziecku poważną szkodę.

2. (...)

Artykuł 10

Pozbawienie praw na podstawie wyroków skazujących

1. ²Aby zapobiec ryzyku ponownego popełnienia przestępstwa, państwa członkowskie podejmują niezbędne środki służące temu, by na osobę fizyczną, która została skazana za którekolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–7, mógł zostać nałożony czasowy lub stały zakaz wykonywania przynajmniej³ działalności związanej z regularnym kontaktem dziećmi.

¹ Dz.U. L 300 z 11.11.2008, s. 42.

² Delegacja DE zgłosiła zastrzeżenie do tego ustępu.

³ Delegacje CZ i FR zgłosiły zastrzeżenie do tego ograniczenia.

- 1a. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by zapewnić pracodawcom¹ podczas rekrutowania osób do celów działalności zawodowej związanej z regularnym kontaktem z dziećmi prawo uzyskiwania, zgodnie z prawem krajowym – wszelkimi właściwymi sposobami, takimi jak bezpośredni dostęp do informacji, dostęp na wniosek lub uzyskanie informacji od danej osoby – informacji o wyrokach skazujących za przestępstwa, o których mowa w art. 3–7, odnotowanych w rejestrze karnym lub o jakimkolwiek pozbawieniu praw do wykonywania działalności związanej z regularnym kontaktem z dziećmi wynikającym z wyroku skazującego za przestępstwa, o których mowa w art. 3–7.
2. do ust. 4 (...) skreślone.

Artykuł 11

Odpowiedzialność osób prawnych

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by możliwe było pociągnięcie osób prawnych do odpowiedzialności za przestępstwa, o których mowa w art. 3–7, popełnione na ich korzyść przez osobę, działającą indywidualnie lub jako członek organu osoby prawnej, i pełniącą funkcje kierownicze w strukturach tej osoby prawnej, w oparciu o:
 - a) prawo reprezentowania danej osoby prawnej;
 - b) uprawnienie do podejmowania decyzji w imieniu danej osoby prawnej;
 - c) uprawnienie do wykonywania kontroli w strukturach danej osoby prawnej.
2. Państwa członkowskie podejmują również środki niezbędne do tego, by osoby prawne mogły zostać pociągnięte do odpowiedzialności, w przypadku gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, umożliwił popełnienie na korzyść tej osoby prawnej przez osobę jej podlegającą któregośkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–7.

¹ Delegacja CZ zgłosiła zastrzeżenie do ograniczenia przepisu do pracodawców.

3. Odpowiedzialność osób prawnych na podstawie ust. 1 i 2 niniejszego artykułu pozostaje bez uszczerbku dla postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym będącym sprawcami przestępstw, o których mowa w art. 3–7, lub podlegającymi do popełnienia tych przestępstw lub pomagającymi w ich popełnianiu.

Artykuł 12

Sankcje wobec osób prawnych

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by osoba prawna pociągnięta do odpowiedzialności na mocy art. 11 ust. 1 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstrasającym karom, które obejmują grzywny o charakterze karnym lub innym oraz mogą obejmować inne kary, na przykład:
 - a) pozbawienie prawa do korzystania ze świadczeń publicznych lub pomocy publicznej;
 - b) czasowy lub stały zakaz prowadzenia działalności gospodarczej;
 - c) objęcie nadzorem sądowym;
 - d) likwidację sądową;
 - e) czasowe lub stałe zamknięcie obiektów wykorzystanych w celu popełnienia przestępstwa.
2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by dana osoba prawna pociągnięta do odpowiedzialności na mocy art. 11 ust. 2 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstrasającym sankcjom lub środkom.

Artykuł 13

Odstąpienie od ścigania ofiary lub nakładania na nią sankcji

Państwa członkowskie, zgodnie z podstawowymi zasadami swojego systemu prawnego, przewidują możliwość odstąpienia od ścigania lub nakładania sankcji:

- a) na mocy prawa krajowego dotyczącego prostytucji lub przedstawień pornograficznych – wobec dzieci będących ofiarami przestępstw, o których mowa w art. 4 ust. 2, 3, 4 i 5;

- b) na mocy prawa krajowego dotyczącego pornografii – wobec dzieci będących ofiarami przestępstw, o których mowa w art. 5 ust. 7, o ile zostały one zmuszone do popełnienia odnośnych czynów.

Artykuł 14

Dochodzenie i ściganie

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by dochodzenie i ściganie przestępstw, o których mowa w art. 3–7, nie były uzależnione od złożenia zawiadomienia lub skargi przez osobę pokrzywdzoną lub przez jej przedstawiciela oraz by postępowanie karne mogło być kontynuowane, nawet gdy pokrzywdzony wycofa swoje zeznania.
2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by umożliwić ściganie wszelkich przestępstw, o których mowa w art. 3, art. 4 ust. 2–3 i ust. 4–6, i wszelkich poważnych przestępstw, o których mowa w art. 5 ust. 7¹, w związku z którymi wykorzystano materiał pornograficzny określony w art. 2 lit. b) ppkt (i) – (ii), przez wystarczający okres po dniu, w którym pokrzywdzony osiągnął pełnoletniość, proporcjonalny do wagi danego przestępstwa.
3. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by zapewnić osobom, jednostkom i służbom odpowiedzialnym za dochodzenie lub ściganie przestępstw, o których mowa w art. 3–7, dostęp do skutecznych narzędzi dochodzeniowych, takich jak te wykorzystywane w sprawach związanych z przestępczością zorganizowaną lub z innymi poważnymi przestępstwami.

¹ Delegacje DE i LV wnoszą o skreślenie odesłania do art. 5 ust. 7.

4. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do umożliwienia jednostkom i służbom dochodzeniowym podejmowania prób identyfikacji osób pokrzywdzonych w wyniku przestępstw, o których mowa w art. 3–7, w szczególności w drodze analizy materiałów zawierających pornografię dziecięcą, takich jak zdjęcia i nagrania audiowizualne przekazywane lub udostępniane za pośrednictwem technologii informacyjno-komunikacyjnych.

Artykuł 15

Zawiadomienie o podejrzeniu seksualnego wykorzystywania lub niegodziwego traktowania w celach seksualnych

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by zasady zachowania poufności, których przestrzegania prawo krajowe wymaga od osób wykonujących pracę zawodową, w ramach której głównym obowiązkiem jest praca z dziećmi, nie uniemożliwiały tym osobom zgłaszania służbom odpowiedzialnym za ochronę dzieci wszelkich sytuacji, jeżeli mają one uzasadnione powody, by sądzić, że dziecko jest ofiarą przestępstw, o których mowa w art. 3–7¹.
2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zachęcenia osób wiedzących o popełnieniu przestępstw, o których mowa w art. 3–7, lub w dobrej wierze podejrzewających ich popełnienie do zgłaszania tego faktu właściwym służbom.

¹ Delegacja DE zgłosiła zastrzeżenie do tego ustępu.

Artykuł 16

Jurysdykcja oraz koordynowanie ścigania

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do objęcia swoją jurysdykcją przestępstw, o których mowa w art. 3–7, w przypadku gdy:
 - a) przestępstwo zostało popełnione w całości lub w części na jego terytorium; lub
 - b) sprawca jest jego obywatelem (...).
 - c) (...)
 - d) (...)
- 1a. Państwa członkowskie informują Komisję, w przypadku gdy podejmą decyzję o ustanowieniu dalszej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstwa, o którym mowa w art. 3–7, popełnionego poza ich terytorium, jeżeli:
 - a) przestępstwo zostało popełnione wobec obywatela tego państwa członkowskiego lub osoby mającej miejsce zwykłego pobytu na terytorium tego państwa członkowskiego; lub
 - b) przestępstwo zostało popełnione na korzyść osoby prawnej mającej swoją siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego; lub
 - c) miejsce zwykłego pobytu sprawcy znajduje się na terytorium tego państwa członkowskiego.
2. Państwa członkowskie dbają o to, by ich jurysdykcja obejmowała sytuacje, gdy przestępstwo, o którym mowa w art. 5 i 6 oraz, w odpowiednim zakresie, w art. 3 i 7, zostało popełnione z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnej, do której dostęp uzyskano z terytorium tego państwa, niezależnie od tego, czy znajduje się ona na tym terytorium.
- 3 (...)

4. Do celów ścigania przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 3, 4 i 5, art. 4 ust. 2, 3, 4, 5 i 6 oraz art. 5 ust. 7 popełnionych poza terytorium danego państwa, w zakresie dotyczącym ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by ich jurysdykcja nie była zależna od tego, czy dane czyny są przestępstwem w miejscu ich popełnienia.
- 4a. Do celów ścigania przestępstw, o których mowa w art. 3–7, popełnionych poza terytorium danego państwa, w zakresie dotyczącym ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by ich jurysdykcja nie była zależna od spełnienia warunku, że ściganie można rozpocząć jedynie na podstawie zawiadomienia złożonego przez pokrzywdzonego w miejscu, gdzie popełniono przestępstwo, lub powiadomienia złożonego przez państwo, w którym przestępstwo zostało popełnione.

Artykuł 17

Ogólne przepisy dotyczące pomocy i wsparcia dla pokrzywdzonych dzieci oraz ich ochrony

1. Dzieciom pokrzywdzonym w wyniku przestępstw, o których mowa w art. 3–7, zapewnia się pomoc, wsparcie i ochronę zgodnie z art. 18 i 19, z uwzględnieniem konieczności najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka.
2. Państwa członkowskie dopilnowują, by w przypadku, gdy nie ma pewności co do wieku osoby pokrzywdzonej w wyniku przestępstw, o których mowa w art. 3–7, a istnieją powody, by sądzić, że jest ona dzieckiem, przyjmowane było założenie, że dana osoba jest dzieckiem, tak by można było niezwłocznie zapewnić jej dostęp do pomocy, wsparcia i ochrony zgodnie z art. 18 i 19.

Artykuł 18

Pomoc i wsparcie dla osób pokrzywdzonych

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by osoby pokrzywdzone otrzymały przed postępowaniem karnym, w jego trakcie i przez odpowiedni czas po jego zakończeniu pomoc i wsparcie, pozwalające im skorzystać z praw określonych w decyzji ramowej Rady 2001/220/WSiSW¹ w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym oraz w niniejszej dyrektywie.
2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by konkretne działania w celu zapewnienia pokrzywdzonym dzieciom pomocy i wsparcia, które umożliwią im korzystanie z praw wynikających z niniejszej dyrektywy, były podejmowane po przeprowadzeniu indywidualnej oceny szczególnej sytuacji każdego pokrzywdzonego dziecka, z należnym uwzględnieniem opinii, potrzeb i obaw dziecka.
3. Dzieci pokrzywdzone w wyniku przestępstw, o których mowa w art. 3–7, są uważane za szczególnie wrażliwe ofiary na mocy art. 2 ust. 2, art. 8 ust. 4 i art. 14 ust. 1 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW.
4. Państwa członkowskie podejmują, stosownie do sytuacji i możliwości, środki służące zapewnieniu rodzinie pokrzywdzonego dziecka pomocy i wsparcia, które umożliwią jej korzystanie z praw wynikających z niniejszej dyrektywy, jeżeli rodzina ta przebywa na terytorium tego państwa członkowskiego. W szczególności państwa członkowskie, stosownie do sytuacji i możliwości, stosują w odniesieniu do takiej rodziny art. 4 decyzji ramowej Rady 2001/220/WSiSW.

¹ Dz.U. L 82 z 22.3.2001, s. 1.

Artykuł 19

Ochrona pokrzywdzonych dzieci podczas dochodzenia i postępowania karnego

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by podczas dochodzenia i postępowania karnego właściwe organy wyznaczyły – zgodnie z pozycją ofiar w danym systemie wymiaru sprawiedliwości – specjalnego przedstawiciela dla pokrzywdzonego dziecka, jeżeli na mocy prawa krajowego osoby, którym przysługuje władza rodzicielska, nie mogą reprezentować dziecka ze względu na konflikt interesów między nimi a pokrzywdzonym dzieckiem lub jeżeli dziecko jest pozbawione opieki lub odłączone od rodziny.
2. Państwa członkowskie niezwłocznie zapewniają pokrzywdzonym dzieciom dostęp do doradztwa prawnego i – zgodnie z rolą ofiary w danym systemie wymiaru sprawiedliwości – zastępstwa prawnego, w tym także w celu dochodzenia odszkodowania. Doradztwo i zastępstwo prawne są bezpłatne, jeżeli ofiara nie posiada wystarczających środków finansowych.
3. Nie naruszając prawa do obrony, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by w dochodzeniach karnych dotyczących przestępstw, o których mowa w art. 3–7:
 - a) przesłuchania pokrzywdzonego dziecka odbywały się bez nieuzasadnionej zwłoki po zgłoszeniu faktów właściwym organom;
 - b) przesłuchania pokrzywdzonego dziecka odbywały się, w razie potrzeby, w pomieszczeniach specjalnie zaprojektowanych lub przystosowanych do tego celu;
 - c) przesłuchania pokrzywdzonego dziecka prowadzone były przez specjalistów odpowiednio przeszkolonych do tego celu lub z ich udziałem;
 - d) wszystkie przesłuchania danego pokrzywdzonego dziecka prowadziła, gdy to możliwe i właściwe, ta sama osoba;

- e) liczba przesłuchań była jak najmniejsza i by były one przeprowadzane tylko w przypadkach, gdy jest to absolutnie niezbędne do celów postępowania karnego;
 - f) pokrzywdzonemu dziecku mógł towarzyszyć jego przedstawiciel prawny lub, w odpowiednich przypadkach, wybrana przez nie osoba dorosła, o ile nie zapadła uzasadniona decyzja o wykluczeniu takiej osoby.
4. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by w trakcie dochodzeń karnych dotyczących przestępstw, o których mowa w art. 3–7, wszystkie przesłuchania pokrzywdzonego dziecka lub, w odpowiednich przypadkach, dziecka występującego w roli świadka mogły być rejestrowane audiowizualnie i by te zarejestrowane przesłuchania mogły zostać wykorzystane jako dowód w postępowaniu sądowym w sprawach karnych, zgodnie z regułami przewidzianymi w prawie krajowym danego państwa.
5. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by w postępowaniu sądowym w sprawie karnej w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3–7, można było zarządzić, że:
- a) rozprawa odbędzie się bez udziału publiczności;
 - b) pokrzywdzone dziecko zostanie przesłuchane na sali sądowej, nie będąc tam fizycznie obecne, w szczególności dzięki wykorzystaniu odpowiednich technologii komunikacyjnych.
6. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by jeżeli przemawia za tym dobro pokrzywdzonych dzieci i z uwzględnieniem innych nadrzędnych interesów, zapewnić ochronę ich prywatności, tożsamości i wizerunku i uniemożliwić publiczne rozpowszechnianie wszelkich informacji, które mogłyby doprowadzić do ich zidentyfikowania.

Artykuł 19a

Reklamowanie okazji do niegodziwego traktowania oraz turystyki seksualnej

Państwa członkowskie działają na rzecz zapobiegania następującym zjawiskom lub podejmują środki niezbędne do ich zakazania:

- (a) rozpowszechnianie materiałów reklamujących możliwość popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa, o którym mowa w art. 3–6;
- (b) organizowanie dla innych osób, w celach komercyjnych lub niekomercyjnych, podróży służących popełnieniu jakiegokolwiek przestępstwa, o którym mowa w art. 3–5.

Artykuł 19aa

Programy lub środki interwencyjne

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by osoby, które obawiają się, że mogłyby popełnić którekolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–7, mogły, w stosownych przypadkach, uzyskać dostęp do skutecznych programów lub środków interwencyjnych służących do oceny ryzyka popełnienia tych przestępstw i zapobiegania takiemu ryzyku.

Artykuł 20¹

Dobrowolne programy lub środki interwencyjne w postępowaniu karnym lub po jego zakończeniu

1. Nie naruszając programów ani środków interwencyjnych nakazywanych przez właściwe organy wymiaru sprawiedliwości zgodnie z prawem krajowym, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by dostępne były skuteczne programy lub środki interwencyjne służące do zapobiegania ryzyku ponownego popełniania przestępstw seksualnych przeciwko dzieciom i do minimalizowania takiego ryzyka. Te programy lub środki dostępne są na każdym etapie postępowania karnego, w zakładzie karnym i poza nim, zgodnie z warunkami określonymi w prawie krajowym.

¹ Delegacja LV zgłosiła zastrzeżenie weryfikacji do tego artykułu.

2. Programy lub środki interwencyjne są zgodne ze szczególnymi potrzebami rozwojowymi dzieci dopuszczających się przestępstw seksualnych.
3. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by następujące osoby miały dostęp do programów lub środków interwencyjnych, o których mowa w ust. 1:
 - a) osoby, przeciwko którym toczy się postępowanie karne w związku z przestępstwami, o których mowa w art. 3–7 – na warunkach, które nie naruszają prawa do obrony i nie są sprzeczne z wymogami sprawiedliwego i bezstronnego procesu, a w szczególności z należyтым poszanowaniem przepisów regulujących zasadę domniemania niewinności; oraz
 - b) osoby skazane za którekolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–7.
4. ¹Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by osoby, o których mowa w ust. 3 lit. a) i b), były poddawane ocenie pod względem zagrożenia, jakie powodują, i ewentualnego ryzyka ponownego popełnienia przez nich którejkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–7, w celu wskazania odpowiednich programów lub środków interwencyjnych.
5. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by osoby, o których mowa w ust. 3 lit. a) i b) i którym zaproponowano programy lub środki interwencyjne zgodnie z ust. 4:
 - a) (...)
 - b) (...)
 - c) zostały poinformowane o powodach złożenia im tej propozycji;
 - d) zgodziły się na udział w programach lub środkach z pełną świadomością;
 - e) mogły odmówić i, w przypadku osób skazanych, zostały poinformowane o potencjalnych konsekwencjach odmowy.
6. (...)

¹ Delegacja DE zgłosiła zastrzeżenie weryfikacji do tego ustępu.

Artykuł 21

Środki przeciwko stronom internetowym zawierającym lub rozpowszechniającym pornografię dziecięcą

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do tego, by zapewnić usunięcie stron internetowych zawierających lub rozpowszechniających pornografię dziecięcą utrzymywanych na ich terytorium oraz by dążyć do zapewnienia usunięcia takich stron utrzymywanych poza ich terytorium.
2. ¹Jeżeli usunięcie stron internetowych zawierających lub rozpowszechniających pornografię dziecięcą nie jest możliwe, państwa członkowskie podejmują środki, ustawodawcze i nieustawodawcze, niezbędne do tego, by możliwe było blokowanie dostępu do stron internetowych zawierających lub rozpowszechniających pornografię dziecięcą użytkownikom Internetu na ich terytorium. Blokowanie dostępu uzależnione jest od pewnych gwarancji, w szczególności służących temu, by blokowanie, z uwzględnieniem parametrów technicznych, ograniczało się do tego, co niezbędne, by użytkownicy zostali informowani o przyczynie blokady i by dostawcy treści zostali w możliwie najszerszym zakresie poinformowani o możliwości zakwestionowania takiej blokady.

[Artykuł 22

Uchylenie decyzji ramowej 2004/68/WSiSW

Niniejszym uchyla się decyzję ramową 2004/68/WSiSW, nie naruszając zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminu transpozycji do prawa krajowego.

Odniesienia do uchylonej decyzji ramowej należy rozumieć jako odniesienia do niniejszej dyrektywy.]²

¹ Delegacje DE i RO sprzeciwiają się obowiązkowemu przepisowi o blokowaniu stron internetowych. Delegacje UK i LU popierają elastyczność tego artykułu. Delegacje LT i PL zgłosiły zastrzeżenia weryfikacji do tego ustępu.

² Sformułowania użyte w tym artykule będą wymagały dalszego przedyskutowania pod kątem związku z protokołem 21 i 22 do Traktatu z Lizbony.

Artykuł 23
Transpozycja

1. Państwa członkowskie najpóźniej do dnia DWA LATA OD DATY PRZYJĘCIA wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów dokonujących transpozycji do prawa krajowego zobowiązań nałożonych na nie na mocy niniejszej dyrektywy.
3. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa członkowskie określają metody dokonywania takiego odniesienia.

Artykuł 24
Sprawozdawczość

1. Do dnia CZTERY LATA OD DATY PRZYJĘCIA Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające, w jakim stopniu państwa członkowskie podjęły środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy; sprawozdaniu w razie potrzeby będą towarzyszyć wnioski ustawodawcze.
2. (...)

Artykuł 25
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 26

Adresaci

Niniejsza decyzja jest skierowana do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący
